

съграден от същите елементи, който много приличаше на предишния, беше, все пак, съвсем различен, и сега — единствено истинския. Той знаеше, че сам е частица от тоя нов свят и с любопитство гледаше към другия, в който до преди малко смяташе, че живее. То не беше възвръщане или обглеждане на миналото — то бе просто едно ново зрение, насочено към всички неща и най-вече, към самия него. В същност, всичко това сега не беше така отчетливо и ясно в съзнанието му, но с цялото си тяло и душа той се почувствува изведнаж далеч от досегашното, виждаше всяка дреболия на предишното си съществуване, но с такова спокойно учудване, както пеперудата би гледала пашкулът, от който току-що е изхвъркнала. И — странно нещо! — в това нямаше никакъв смут, а едно безгранично равнодушие, и още — някаква внезапна самотност, която той за първи път усещаше така непобедимо.

Прощумоля ветрецът в клоните на дървесата, по стената заиграха сенки, прясна ароматна вълна влезе в стаята. Някъде навън меко претруполя волска кола и заглъхна. Нощта беше светла, спокойна, бистра, като огромна безшумна река, която тече